

Правъ е, ^{без}неоспоримо, ^{ко}Професоръ Кръстев,¹
като казва „духовната еволюция на българинът ^е вър-
хът поучителна и пълна от дълбока, общочовешка
смисъл“, — смисълът на тази еволюция, ми е съру-
ва, е особено поучителна и за нас, руси.

Младата литература на България въ краен
периодъ на своето буйе е извървала пътъ въ
подозрението социален идеализъм до безпо-
деш pessimism и отчаяние, — пътъ, въ
края на който днесъ се е спрѣла и безсилно се
бъже нашата още млада, но неизбегрена и
тежка мисъл.

Нѣка е видимо въ краткъ ^{на} ^{ко}време, какво е прѣви-
ждала българската литература.

„Неузраниятъ тревога на душа, гледаща
отъ повдигната на народа“, не е била и не е

1. К. Кръстев. Новая болгарская литература.
„Современникъ“ VII 1912.